

DİLİNİ DIZGINLEMEK & DİLİNİ DOĞRU KULLANMAK-IV

Yakup 1:26 Eğer bir adam dilini dizginlemezken kendisinin dindar olduğunu sanırsa, yüreğini aldatır ve böylesinin dindarlığı boştur.

Kelâmi dindarlık emirleri ve yasaklarıyla Tanrı'yı Kutsal ve İlahi Sözü'nde açıkladığı şekilde tanımak; ve buna uygun olarak emirleri ve yasaklarıyla pak bir itaati gerekli kılar. Bu pak itaatin kendisi yaşanırken dışarıdan bunu görüp izleyenlere Tanrısallık ve dindarlık hakkında konuşmuş ve öğretmiş oluruz. Diğer yandan böyle bir dindar kişi dinleyicilerine, din dışı konularda konuşurken bile, sözleri ve tavrı ile dindarlık disiplini hakkında yol gösterici olur.

Çalıştığınız işyerinde bir toplantı sırasında patronunuz size dönerek herkesin içinde *“bu zor işi güçlü eşek gibi biri olduğun için ancak sen halledersin”* deseyseniz, o an ne hissederdiniz? Ve sizce o anda etrafınızda bulunan diğerleri size nasıl bir düşünce ile bakar ve nasıl bir tepki vermenizi beklerdi?

Bir otobüs ya da ödeme kuyruğunda haksızlıkla sizden öne geçmeye çalışan kişiye *“eşek”* ya da *“öküz”* deseyseniz; bundan sonra olabilecek şeylerin ne olduğunu tahmin ediyorsunuz?

Bir kişi size *“yılan”* deseyseniz, etrafınızda bulunan insanlar bu söze sizce nasıl bir tepki vermenizi beklerdi?

Tanrı'nın lütufkarca yarattığı bu yaratılıştan canlı ya da cansız bir şeye aşağılayıcı bir şekilde bakmak, Tanrı'ya bu yaratılışın *“kötü, çirkin, murdar”* olduğunu söylemek anlamına gelmiyor mu? Bu şekilde konuşmakla insan Tanrı'ya *“yaratılışı tam yapamamış”* şeklinde bir ithamda bulunmuş olmaz mı?

Yine Tanrı'nın kendi suretinde yarattığı insanı hakaret ve küfür yoluyla aşağılamak, insana Tanrı'nın verdiği değeri inkar etmek değil midir? Böyle bir inkar da dolayısı ile insanın, Tanrı'nın koyduğu düzene isyan etmesi değil midir?

Birçok kültürde Tanrı'nın yaratılışına ait bazı değerler hakaret ya da küfür sözü olarak algılanır. Günah ve düşüş insanı o kadar yozlaştırmıştı ki, insan sadece insana ve Tanrı'ya karşı değil, yaşadığı dünyaya karşı da yabancılaşmıştır.

Tekvin 1. bölümden yaratılışa dair bazı ayetlere bakalım:

4 -Tanrı ışığı yaratıyor ve **“iyi”** olduğunu söylüyor;

10 -Tanrı karayı ve denizi yaratıyor ve **“iyi”** olduğunu söylüyor;

- 12 –Tanrı bitkileri, otları ve ağaçları yaratıyor ve **“iyi”** olduğunu söylüyor;
- 17-18 –Tanrı gündüzü ve geceyi belli eden gök cisimlerini yaratıyor ve **“iyi”** olduğunu söylüyor;
- 21 –Tanrı denizde yaşayan canlıları ve uçan canlıları yaratıyor ve **“iyi”** olduğunu söylüyor;
- 25 –Tanrı çeşit çeşit yabani hayvan, evcil hayvan, sürüngen hayvanları yaratıyor ve **“iyi”** olduğunu söylüyor;
- 27, 31 –Tanrı insanı yaratıyor ve **“çok iyi”** olduğunu söylüyor.

Günahın insanda açtığı derin yaraya ve günahın Tanrı’ya karşı getirdiği düşmanlığa bakın: Tanrı’nın *“iyi”* dediği bu yaratılışa insan *“kötü”* diyerek Tanrı’nın yaratılışını aşağılıyor; Tanrı’nın iyi olan yaratılışının *“kötü”* olduğunu söyleyerek Tanrı’nın söylediğinin tam tersi olan şeyin doğru olduğunu iddia etmiş oluyor.

Bu yaratılış günah ve düşüşe rağmen Tanrı’nın gözünde o kadar iyi ki, Tanrı bu yaratılışı seviyor ve sadece insanı değil, yaratılışı kurtarmak için Mesih’ini gönderiyor (Yuhanna 3:16, Romalılar 8:20-22).

Günah ve düşüşten sonra bile Yakup’un çocuklarını nasıl bereketlediğine dikkat edin (Tekvin 49:1-28):

- 9 Yahuda bir aslan yavrusudur.
Oğlum benim! Avından dönüp yere çömelir,
Aslan gibi, dişi bir aslan gibi yatarsın.
Kim onu uyandırmaya cesaret edebilir?
14 «İssakar semerler arasında yatan güçlü eşek gibidir;
15 Ne zaman dinlenecek iyi bir yer,
Hoşuna giden bir ülke görse,
Yüklenmek için sırtını eğer,
Angaryaya katlanır.
16 «Dan kendi halkını yönetecek,
Bir İsrail oymağı gibi.
17 Yol kenarında bir yılan,
Toprak yolda bir engerek olacak;
Atın topuklarını ısırıp
Atlıyı sırtüstü düşüren bir engerek.
21 «Naftali salıverilmiş geyiğe benzer,
Sevimli yavrular doğurur.
22 «Yusuf meyveli bir dal gibidir,
Kaynak kıyısında verimli bir dal gibi,
Filizleri duvarların üzerinden aşar.
27 «Benyamin aç kurda benzer;
Sabah avını yer,
Akşam ganimeti paylaşır.»
28 İsrail’in on iki oymağı bunlardır.
Babaları onları kutsarken bunları söyledi.
Her birini uygun biçimde kutsadı.

Öyleyse bir hakaret kelimesi olarak “eşek” kelimesine kullanan kimselere, eşeğin alçakgönüllülük örneği olarak Mesih’in Yeruslalm’e girişinde bulunan bir varlık olduğunu dünyaya öğretmek Hristiyan kişinin sorumluluğudur.

Yakup’un bu bereketlemelerine bakınca Tanrı’nın iyi olan yaratılışının her birinin insana verilmiş bir armağan olduğunu görüyoruz. Öyleyse yaratılışa ait şeyleri “kötü” veya “aşağı” bir değerde görerek hakaret ya da küfür amaçlı kullanmak; Tanrı’nın yaratılışının armağanlarının birer lanet aracı olduğunu öne sürmek gibi bir şey olacaktır.

Benzer şekilde İshak’ın Yakup’u nasıl bereketlediğini hatırlayın:

Tekvin 27:27 Yakup yaklaşır babasını öptü. Babası onun giysilerini kokladı ve kendisini kutsayarak şöyle dedi: «İşte oğlumun kokusu Sanki RAB’bin kutsadığı kırların kokusu.

İshak kendi oğluna bir anlamda “ot” diyor. Ancak İshak bu sözleri söylerken bunun Tanrı’ya ve yaratılışına olan şükrandan doğan bir söz olduğunu görmekteyiz. Yine günümüz kültürüne baktığımızda “ot gibi adam” veya “kafasının içi saman dolu” şeklindeki ifadelerin insanı küçümseyen hakaret sözleri olarak kullanıldığını görmekteyiz.

Öyleyse kültürümüzün, yetişme tarzımızın bizlere daha çocukluktan beri öğrettiği, Kelam’a göre yanlış olan bu bakış açısı nasıl değişebilir? Elbette ki, Hristiyanların bu kelimeleri doğru anlamlar içinde kullanarak yaşadıkları topluma yeniden bu kelimeleri doğru anlamları ile yerleştirmeye çalışmaları ile bu mümkün olacaktır.

Ve yine 92. Mezmur’da Tanrı’nın nasıl övüldüğüne dikkat edin; mezmurcumuz Tanrı’nın yaratılışına bakarak Tanrı’nın kendisine yaptığı iyiliği, bu yaratılışın içinde var olan hayvan ve bitkileri kendisi ile özdeşleştirip ilişkilendirerek Tanrı’yı yüceltiyor:

1-3 Ya RAB, sana şükretmek,
Ey Yüceler Yücesi, adını ilahilerle övmek,
Sabah sevgini,
Gece sadakatini,
On telli sazla, çenk ve lirle duyurmak ne güzel!
4 Çünkü yaptıklarınla beni sevindirdin, ya RAB,
Ellerinin işi karşısında sevinç ilahileri okuyorum.
5 Yaptıkların ne büyüktür, ya RAB,
Düşüncelerin ne derin!
10 Beni yaban öküzü kadar güçlü kıldın,
Taze zeytinyağını başıma döktün.
12 **Doğru insan hurma ağacı gibi** serpilecek,
Lübnan sediri gibi yükselecek.
13 RAB’bin evinde dikilmiş,

Tanrımız'ın avlularında serpilecek.
14 Böyleleri yaşlanınca da meyve verecek,
Taptaze ve yeşil kalacaklar.

Mezmurcu, Tanrı'nın gözü ile bu yaratılışa bakıyor; Tanrı'nın insana yaptığı iyiliği anlatırken bu iyiliğe “*yaban öküzü gibi güçlü olmak*” yakıştırmayı yapıyor. Ve Mezmurcumuz 13. ayette bütün bu yaratılışı Tanrı'nın evi (tapınağı) kabul ediyor ve kendisini de bu eve dikilmiş meyveleri bol, yaprağı yeşil bir ağaca benzetiyor –bir anlamda kendisini “*yeşil ota*” benzetiyor.

O halde 13. ayete bakarak sadece kilisede değil, bu yaratılışın her yerinde sözlerimiz Kelâmi bir dindarlıkla ağızımızdan çıkmalıdır –çünkü bütün bu yaratılışın kendisi Tanrı'nın kilisesidir. Öyleyse bunu öğretmek, böyle sorumlulukla yaşayıp dilini dizginleyerek ve sözlerini Kelam ile terbiye ederek konuşmakla mümkündür.

Bu durumda Petrus'un görünümünü hatırlayın. Petrus bazı insanların kendisine göre daha “*kötü*” olduğunu ve bazı yiyeceklerin “*murdar*” olduğunu düşünüyordu. Ama Tanrı bu görünümde ona “*Tanrı'nın yarattıklarının murdar olmadığını*” öğretti. Bundan sonra Petrus'un yüreği değişmiş olarak Yahudilerin ilişki kurmaktan kaçındığı ve oturup birlikte yemek yemediği uluslardan biri olan Yüzbaşı Kornelyus'un evine gitti ve yerleşik kültürde hor görülen bir kimse ilişki ve diyalog içine girebildi.

Bu görünümde Petrus kaçındığı değişik yaratıklar aracılığı ile yaratılışa ve dolayısı ile bu yaratılışın bir parçası olan insana Tanrı'nın yüreği ile bakmayı öğrendi (Elçilerin İşleri 10:1-28).

O halde dilini dizginlemek ve Kelâmi bir dindarlıkla dilini kullanmak için Tanrı'nın yaratılışını doğru anlamak; insan dahil olmak üzere yaratılışın tamamına Tanrı'nın yüreği ile bakmak gerekmektedir. Çünkü düşüncemiz yani bakış açımız yüreğimizi etkiliyor; ağızımız da yüreğimizden taşanı söylüyor.

Bu durumda dilimizi dizginleyebilmemiz ahlaki kaygılardan öte, Kelam ile yıkanmış bir düşünceden kaynaklanmalıdır. Bu da bizi tekrar ve tekrar Kelam'da büyüme için Tanrı'nın sözlerini araştırmaya, Tanrı'nın sözlerini derin düşünmeye, Kelam'dan beslenen bir dua hayatı ile bilgece davranmaya sevk etmelidir.

*Unutmayalım ki, Dili Dizginlemek ve Dili Doğru Kullanmak konusu, “*şunu yapacaksın; bunu yapmayacaksın*” şeklinde bir “*işler yapma*” konusu değildir. Aklımız ve yüreğimiz Mesih merkezli ve Kutsal Kitap merkezli bir şekilde odaklanmış olmadıkça dile hakim olmak üzerine buradaki uyarılar kişisel performansla dayanan ve *kullandıkça yok olacak öğretiler ve insan burukları olarak kalırlar*. Aklımız ve yüreğimiz Mesih merkezli ve Kutsal Kitap merkezli bir şekilde odaklanmış olmadıkça bu prensipler *bilgece görünmekle birlikte beden tutkularını denetlemekte bir yararı olmaz*. Bu yüzden Mesih'e bakarak, lütufkar bir şekilde yaşamalıyız ki, sözlerimiz ve

işlerimiz de dünyaya Mesih'ten bir tanıklık, Mesih'ten bir yenilenme ve bereket olsun.